

Arénu mám v krvi rozpuštěnou

Rozhovor s Terezou Dočkalovou

Opouštíte Arénu, své první angažmá. Jaké máte pocity?

„Člověk vždycky, když opouští nějaké místo, tak se mu jeví najednou v tom nejkrásnějším světle. Nebo ne? Mám pocit, že jsem si naordinovala vyhnání z ráje. Ale asi bych to tak neviděla neudělat tenhle krok. A co to znamená doopravdy, to se ukáže časem.“

Kdo nebo co vás přimělo k odchodu? Proč vlastně odcházíte?

„Jistá vnitřní potřeba změny. Nemá to nic společného s tím, že by se mi tady v divadle nelíbilo, naopak. Ale jsem v Ostravě od patnácti, v Aréně od devatenácti, takže nějakých sedm let, a uvědomuju si, že bych tu mohla zůstat celý život a to je možná to, čeho se bojím, nevím. Souvisí to i s divadlem, do kterého jdu. Je to divadlo, které začíná znovu, a jak se bude formovat, jaké bude, to je otázka. A to mě zajímá. Je to veliký profesní risk, ale já jsem připravená to risknout.“

Je něco, co by vás přimělo zůstat?

„Čistě teoreticky, přiměla by mě zůstat zase právě Aréna a lidé, kteří ji tvoří. A také ti, kteří do něj teď přicházejí, protože Petr Panzenberger i Šimon Krupa jsou mí velmi dobří přátelé a mám takové tušení, že tenhle soubor dotvoří skvěle.“

Odcházíte na Palmovku. Proč zrovna tam? Je to přeci jen jiný typ divadla.

„Rozměrem určitě – i když i tam je zkušebna, na které se bude hrát, takže malý divadelní prostor se na mojí cestě úplně neodepíše, z toho mám radost. Ale potřebuju taky zjistit, jak se funguje ve větším prostoru. Přesvědčil mě Michal Lang, který Palmovku teď vede. V Aréně jsem s ním dělala, pracuje se mi s ním dobře a věřím mu jako režisérovi. Ivan s Tomášem budují soubor mnoho let, budují ho poctivě a s milimetrovou přesností, a každým rokem je vidět, jak se ten soubor víc a víc sehrává, jak se lidé propracovávají k jednotě společného jazyka. Takže ovace kolem Arény, které letos vyvrcholily cenou Divadlo roku, jsou úplně na místě. Na Palmovce se začíná od nuly, protože Michal by soubor, na rozdíl od předchozích let, chtěl vést jinak a já vím, že podobně poctivě. Nakolik bude úspěšný, to ukáže čas. A s tím tam jdu a tak to taky беру.“

Vy už jste na Palmovce nazkoušela dva tituly, jaké bylo to tamní „poprvé“?

„Já jsem to nijak neprožívala. Bylo to takové seznamovací, oťukávací. Ale kolegové jsou ranaři, ono to půjde.“

Nebojíte se, že se v Praze „ztratíte“? Mnozí z těch, kteří byli na oblasti za hvězdy, se v Praze jakoby rozpustili...

„Toho se nebojím, to mě na tom právě láká a je to jeden z důvodů, proč tam jdu. Ne proto, abych dobyla Prahu. Prostě se ukáže – nebo neukáže – nakolik jsem schopná. S tím, že já neberu jako úspěch to, že mě budou lidi poznávat na ulici, ale to, že dělám dobré divadlo s dobrými hráči, že budu účastníkem zajímavých zkoušení. Tady mám vydobyté nějaké své teplé místo, a bojím se, že by mě to vedlo k pohodlnosti.“

Jak vás Praha přivítala? Cítíte se tam dobře?

„Cítím. Máme tam tetu, jezdívali jsme tam na prázdniny, takže některé čtvrti znám velice dobře. A hlavně je tam velká a rozšířená ostravská komunita, která drží při sobě.“

Vzpomínáte si ještě, jak proběhlo vaše „namlouvání“ do Arény?

„To si pamatuju úplně přesně! Bylo to ve třetím ročníku na konzervatoři, kdy jsem po představení Vojna potkala ve vstupních dveřích Ivana Krejčího. Řekl, že mi za týden zavolá, to udělal, já přišla a on to se mnou zkusil. Tehdy jsem si řekla, že jestli pozná, že nic neumím, je zle. Že musím dělat všechno proto, aby nic nepoznal. A možná to byl taky ten nejčistější a nejnaplněnější přístup k práci, tím jsem si čím dál jistější.“

Vaší první rolí byla Nina Zarečná v Rackovi – to byl celkem křest ohněm, ne?

„Byl. Při premiéře jsem ještě pět minut před výstupem ležela na břiše, abych se přestala třást. Byla to podaná ruka, sázka na outsidera v dostihu. Bylo to jako ze snu. A za ten risk jsem neskonale vděčná.“

Když jste vstupovala do Arény, jaké byly vaše představy a přání - čeho jste chtěla dosáhnout a co jste nechtěla zažít?

„Když jsem zjistila, jak Ivan s Tomášem staví situace, tak mým největším přáním bylo umět takhle hrát. A pořád je mým jediným přáním tohle řemeslo ovládat a nenechat se zbytečně strhnout nějakými úspěchy. Nikdy není vyhráno, začíná se první čtenou a končí premiérou. V tomhle je to povolání hrozně dobré, když si to člověk připustí – že by se měl pořád lámat. Jinak mě se všechna přání splnila, hrála jsem šest sezón v naprosto úžasném divadle.“

A co si přejete teď?

„Teď si přeju, aby se Palmovka postupem času vypracovala na dobré herecké a situační divadlo. A v osobních věcech si toho přeju hodně - třeba projektor, nové kolo, aby mě poslouchal pes a aby to v Praze bylo fajn, aby mě to nezahltilo a abych se nezpronevěřila svým vlastním ideálům. Ale doufám, že jsem v Aréně dostala dostatečnou školu.“

Kdybyste měla vzpomenout na ty nejsilnější okamžiky během angažmá v Aréně, které to byly?

„Tak určitě zkoušení Racka, pak setkání se s Michalem Langem a André Ochodlem, s Ivanem Rajmontem, samozřejmě s Ivanem Krejčím neustále a pořád a teď poslední silný zážitek je to, že jsme Divadlo roku. To je velké, jak by řekl pan dramaturg Tomáš Vůjtek.“

A co cena Thálie?

„Jo, ta cena byla fajn. Já se to snažím držet od sebe dál, aby se člověk z toho nepo... Ten večer byl krásný, já si ho užila a přišla domů v osm ráno. Ale je to cena, jež se dává za práci, co proběhla. Není na ní napsáno, že člověk bude dobrý napořád. Třeba stejně cenná jsou pro mě i slovní ocenění, kdy mi někdo řekne: "Super!" Třeba holka v parku, když kolem mě projede na skateboardu nebo paní v Přívoze v potravinách nebo pan Pavlata na Zámeckých schodech nebo čerstvý starobní důchodce v dopisu, co mi poslal. To je v tu chvíli svět nejlepším místem k narození.“

Nyní zkoušíte Julii a Natašu, kde s vámi alternuje nová členka souboru Pavla Dostálová – jaký je to pocit vědět, že je to ona, která pak bude sedávat na vašem místě v šatně?

„Věci se mění. Nějak to neprožívám, že mě někdo vystřídá. Páje přeju, aby tady zažila podobně nádherné věci, jako jsem tady zažila já, což si myslím, že i zažije.“

Herci alternace moc nemají rádi, z mnoha různých důvodů...

„Ivan nám to už kdysi při Hamletovi, kde alternujeme se Zuzankou Truplovou, vysvětlil tak, že teď máme buď šanci mezi sebou soupeřit a ztratit při tom spoustu energie anebo spolupracovat dvě na jedné roli. Tak jsme si vybraly za b. A tak to mám v plánu aplikovat i nadále.“

O čem vlastně je Julie a Nataša?

„Je to obrázek ďábla v čítance. Dvě holky, které chtějí vypadnout ze sídliště a jsou schopny pro to udělat spoustu věcí, třeba i podepsat smlouvu s ďáblem.“

Měla jste někdy pokušení podepsat pro něco smlouvu s ďáblem?

„Určitě, pro tisíc věcí. Třeba pro ten nový projektor.“

Po čem z Arény se vám bude nejmíc stýskat?

„Po všem. Po všech! Ale Aréna je přenosná. Mám Arénu v krvi rozpuštěnou.“

Čím pro vás Aréna je, a zůstane – možná navždy?

„Splněným snem. Chce se mi z toho radostí skákat do stropu, opravdu! Ten dík je tak velký, že se mi snad ani nevejde do pusy.“